

Kâğıt Fil

Yavuz DEMİRKIRAN

Kâğıt Fil

Yavuz DEMİRKİRAN

Kocaman, yemyeşil bir bahçede, çiçeklerin başını salladığı ve arıların vızıldadığı bir yerde, küçük bir kâğıt fil bir taşın üzerinde duruyordu. Soluk gri kâğıttan katlanmıştı, dizinizden büyük değildi; keskin kat izleri ve yumuşak mavi gözleri vardı. Kocaman, sarkık kulakları esintide dalgalanıyor, göğsünde minik kırmızı bir kalp kat izi parlıyordu. Fil gözlerini kırptı, kâğıt hortumunu kıpırdattı ve ilk adımını attı. Bahçe kocaman ve harikaydı ve keşfetmeye hazırdı.

Kâğıt fil, yumuşak yosunlarla kaplı bir patıkada seke seke ilerledi; minik kâğıt dişleri güneşte parlıyordu. Uzun, katlanmış kulaklı ve yeşil kâğıt fiyonklu bir kâğıt tavşanla karşılaştı. Tavşan minik kâğıt bıyıklarını kıpırdatıp, "Merhaba! Daha önce hiç kâğıt fil görmemiştim," dedi. Fil gülümsedi ve hortumunu kıvırdı. "Buralarda yeniyim," dedi. "Bana bahçeyi gezdirmek ister misin?" Tavşan sevinçle zıpladı ve önden gitti.

Uzun ayçiçeklerinin ve cam gibi parıldayan bir göletin yanından geçtiler. Parlak sarı bir kâğıt kuş, üçgen kanatlarını çırparak aşağı süzüldü. Başında minik mavi bir kâğıt tüy vardı. "Beni takip et!" diye cıvıladı kuş. "Bütün en güzel yerleri bilirim!" Kâğıt fil güldü ve sarkık kulakları zıplayarak onu takip etti. Bahçe, kâğıt arkadaşlar ve güneşli sürprizlerle dolu büyümlü bir oyun alanı gibiydi.

Kırmızı meyveli bir çalının yanında, yeşil altıgen desenli kabuğu ve küçük turuncu atkısı olan bir kâğıt kaplumbağa buldular. Kaplumbağa yavaşça hareket ediyor, uykulu yuvarlak gözlerini kırpyordu. Sakin, bilge bir sesle, "Günaydın," dedi. "Bahçe bugün çok güzel ama havada yağmur kokusu var." Fil yukarı baktı. Gökyüzü hâlâ maviydi ama uzaklarda kara bulutlar toplanıyordu. "Yağmur mu?" dedi tavşan, titreyerek. "Yağmuru sevmem!"

Kâğıt kuş yükseğe uçu ve seslendi: "Bulutlar hızla geliyor! Sığınacak bir yer bulmalıyız!" İlk iri yağmur damlaları yaprakların üzerine düşmeye başladı, şıp, şıp. Kâğıt fil, kâğıt sırtına bir damla düştüğünü hissedip ürperdi. Etrafına baktı ve tavşanın kulaklarının sarktığını, kuşun kanatlarının ıslandığını gördü. "Endişelenmeyin," dedi fil cesurca. "Size kuru bir yer bulacağım. Beni takip edin!"

Yağmur daha da şiddetlendi ve kâğıt hayvanlar birbirine sokuldu. Tavşanın krem rengi kâğıt derisi ıslanıp yumuşadı, kuşun sarı kanatları sarktı. Kaplumbağa başını içine çekti ama kâğıt kabuğu ıslanıyordu. "Eyvah!" diye bağırdı tavşan. "Lapaya döneceğiz!" Fil arkadaşlarına baktı ve hızlı davranması gerektiğini anladı. "Yakınımda kalın," dedi. "Şurada büyük, yapraklı bir çalı görüyorum."

Kâğıt fil önden gitti, kıvrık hortumu ileriye gösteriyordu. Tavşan arkasından zıpladı, kuş alçaktan uçtu ve kaplumbağa kısa bacaklarının gittiği kadar hızlı yürüdü. Yağmur yapraklara tıpırdıyordu ama filin kalp kat izi cesaretle parlıyor gibiydi. "Neredeyse geldik!" diye seslendi. Çalının, çatı gibi aşağı kıvrılan geniş yeşil yaprakları vardı; altında sıcacık, kuru bir barınak oluşturunuyordu.

Yaprakların altına sıkıştılar ve birden yağmur çok uzaklardan geliyormuş gibi oldu. Kâğıt fil sarkık kulaklarını silkeledi ve gülümsedi. "Başardık!" dedi. Tavşan rahatlamayla iç çekti, yeşil fiyonku hâlâ düzgündü. Kuş kanatlarını kabarttı, kaplumbağa boynunu uzattı. "Ne akıllı bir fil," dedi kaplumbağa bilgece. "İyilik güvenliğe götürür." Diğerleri, cesur arkadaşlarına minnettar bir şekilde başlarını salladı.

Yapraklı barınağın içinde kâğıt hayvanlar birbirine sokulmuş, kuru ve sıcacıktı. Kuş cıvıladı: "Beklerken hikâyeler anlatalım!" Uçan bir kâğıt uçurtma ve yaramaz bir esinti hikâyesi anlattı. Tavşan kıkırdadı, minik bıyıkları kıpırdadı. Kaplumbağa, dünyayı dolaşan bir kâğıt kayık hakkında yavaş, bilge bir hikâye paylaştı. Fil dinledi, yumuşak mavi gözleri parlıyordu. Yağmur usulca tıpırdıyordu ama içeride kendilerini sıcacık ve mutlu hissediyorlardı.

Kâğıt fil yeni arkadaşlarına baktı ve kâğıt kalbinde sıcacık bir parıltı hissetti. "Birlikte olduğumuz için mutluyum," dedi. Tavşan yanına sokuldu. "Bizi yağmurdan kurtardın," dedi. "Sen şimdiye kadarki en iyi kalpli filsin." Kuş başını salladı. "Ve en cesur!" Kaplumbağa yavaşça gülümsedi. "İyilik dostlukları güçlü kılar," dedi. "Ve anlamlı." Filin kalp kat izi daha da parlak göründü.

Kısa süre sonra yağmur durdu ve bir güneş ışını yaprakların arasından süzüldü. Kâğıt kuş kenara uçtu ve şarkı söyledi: "Güneş geri döndü! Güneş geri döndü!" Kâğıt hayvanlar tek tek dışarı çıktı, kâğıt bedenleri kuru ve gergindi. Bahçe yağmur damlalarıyla parılıyordu ve gökyüzünde bir gökkuşağı uzanıyordu. Fil derin bir nefes aldı, temiz ve taze hava. "Hadi oynayalım!" dedi ve herkes sevinçle bağırdı.

Çiçeklerin arasında saklambaç oynadılar; tavşan bir ayçiçeğinin arkasına saklandı, kuş yukarıda uçtu. Kaplumbağa yavaşça saydı, uykulu gözleri yarı kapalıydı. Fil kıkırdadı, kâğıt hortumu sevinçle kıvrıldı. Bir su birikintisinde kâğıt kayıkları yarıştırdılar ve kuş havada taklalar attı. Bahçe kahkahalarla canlandı. "Bu şimdiye kadarki en güzel gün!" dedi tavşan, sevinçle zıplayarak.

Güneş batmaya başlarken kâğıt hayvanlar büyük bir meşe ağacının altında toplandı. Kaplumbağa sakin, bilge sesiyle konuştu. "Yabancı olarak başladık ama yağmur bizi bir araya getirdi. İyilik bizi arkadaş yaptı." Fil başını salladı, kırmızı kalp kat izi sıcacık parlıyordu. "Başkalarına yardım etmenin dostlukları güçlü ve anlamlı kıldığını öğrendim," dedi. Tavşan ve kuş aynı fikirdeydi. "Sonsuza dek en iyi arkadaşlar!" diye hep birlikte sevinçle bağırdılar.

O günden sonra kâğıt fil ve arkadaşları her gün bahçede oynadılar. Birbirlerini kolladılar, güneşli köşeleri ve yapraklı barınakları paylaştılar. Fil, onları bir araya getiren yağmurlu günü hiç unutmadı. Kırmızı kalp kat izi ona her zaman şunu hatırlattı: iyi bir kalp en iyi arkadaşları kazandırır. Ve bahçe bir daha hiç yalnız kalmadı; birbirini önemseyen kâğıt hayvanların kahkahalarıyla doldu.

Güneşli bir sabah kâğıt fil, bir çalının altında ağlayan yeni bir kâğıt hayvan buldu. Kulakları sarkmış minik bir kâğıt fareydi. "Kayboldum," diye ciyakladı fare. Fil nazıkçe gülümsedi. "Endişelenme," dedi. "Yolunu bulmana yardım edeceğim. Arkadaşlar böyle yapar." Ve fare onu takip etti, minik kâğıt kuyruğu umutla kıpırdıyordu.

Kâğıt fil fareyi ailesine götürdü ve fare filin bacağına sarıldı. "Teşekkür ederim!" diye ciyaktadı. Tavşan, kuş ve kaplumbağa gururlu gülümsemelerle izlediler. "Görüyor musun?" dedi kaplumbağa. "İyilik güneş ışığı gibi yayılır." Fil, gri kâğıt kıvrımlarının altında kızardı. Başkalarına yardım etmenin en güzel macera olduğunu biliyordu ve bahçe her zaman arkadaşlarla dolu olacaktı.